

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 20 kwietnia 2020 r.,
w sprawie **J. M. (K.)** skazanej z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. i **M. M.**
skazanego z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.,
kasacji wniesionych przez obrońców skazanych
od wyroku Sądu Okręgowego w W.
z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. akt IX Ka (...),
utrzymującego w mocy w odniesieniu do skazanych wyrok Sądu Rejonowego w W.
z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. akt III K (...),

p o s t a n o w i ł :

- 1) oddalić kasacje jako oczywiście bezzasadne;**
- 2) obciążyć skazanych kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego w częściach ich dotyczących.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 kwietnia 2019 r., sygn. III K (...), M. M. został uznany za winnego tego, że w marcu 2014 r. w W., działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą, kierował wykonaniem napadu rabunkowego na osobach M. D. i M. T. w ten sposób, że zlecił P. K. i T. N. udanie się do nich do wynajmowanego przez nie mieszkania przy ul. (...), wskazał miejsce przechowywania pieniędzy, nakazał zabranie pieniędzy, telefonów komórkowych i komputerów po uprzednim użyciu przemocy wobec nich, a po dokonaniu napadu odebrał zabrane przez sprawców mienie, tj. czynu z art. 18 § 1 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Tym samym wyrokiem J. K. (obecnie M.) została uznana za winną tego, że w marcu 2014 r. działając wspólnie i w porozumieniu z inną osobą udzieliła pomocy do dokonania napadu rabunkowego na osobach M. D. i M. T. w ten sposób, że po zleceniu P. K. i T. N. dokonania tego czynu przez inną osobę, udała się w okolice mieszkania, przy ul. (...), gdzie przebywały pokrzywdzone, umówiła pokrzywdzone telefonicznie ze sprawcami, wskazała sprawcom miejsce przechowywania pieniędzy, a po dokonaniu napadu uczestniczyła w odebraniu zabranego przez sprawców mienia, tj. czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., za który wymierzona została kara 2 lat pozbawienia wolności.

Apelację od tego wyroku wniósł obrońca oskarżonego M. M., który zarzucił obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. polegającą na arbitralnej i noszącej cechy dowolności ocenie wiarygodności dowodów zgromadzonych w sprawie, co doprowadziło do błędnych ustaleń faktycznych w sprawie i skazania oskarżonego;
2. art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego M. M., w szczególności w sytuacji oparcia ustaleń faktycznych w sprawie na niewiarygodnych i niespójnych oraz pozostających w sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, wyjaśnieniach oskarżonego P. K.; nadto w sytuacji istnienia oczywistych sprzeczności między zeznaniami pokrzywdzonych i wzajemnie się wykluczających relacji pokrzywdzonych, oraz istotnych sprzeczności między zeznaniami innych świadków, a więc w sytuacji istnienia nie dających się usunąć wątpliwości i braku innych wiarygodnych, bezpośrednich dowodów, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn;
3. art. 366 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. przez zaniechanie wyjaśnienia wszystkich istotnych okoliczności i odstąpienie od poczynienia ustaleń w sprawie, w szczególności przez oddalenie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka A. R., złożonego na rozprawie w dniu 21 lutego 2019 r., istotnego dla oceny wiarygodności wyjaśnień oskarżonego P. K.; zaniechaniu przesłuchania na rozprawie świadka K. W. oraz świadka D. S.,

w zakresie dokonanych oględzin zapisu monitoringu, zaniechaniu przesłuchania osób które dokonywały czynności procesowej oględzin zapisu monitoringu, w sytuacji nie przeprowadzenia bezpośrednio tego dowodu w toku przewodu sądowego, przy jednoczesnym rozstrzygnięciu istotnych wątpliwości na niekorzyść oskarżonego;

4. art. 4 w zw. z art. 410 k.p.k. przez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie z pominięciem istotnych okoliczności, ujawnionych w toku przewodu sądowego, dokonanie ustaleń, które nie są rezultatem analizy całokształtu materiału dowodowego;
5. art. 4 w zw. z art. 424 k.p.k. przez nie wskazanie w uzasadnieniu wyroku z jakich względów Sąd pominął, dokonując ustaleń faktycznych w sprawie, zeznania świadków J. P. i A. S., w sytuacji gdy ich zeznania pozwalają na prawidłową ocenę innych dowodów w sprawie, nadto, nie wskazania w uzasadnieniu wyroku z jakich przyczyn Sąd odstąpił od przesłuchania na rozprawie świadka K. W. oraz świadka D. S., na okoliczność treści zapisu monitoringu, nie wskazania w oparciu o jakie dowody Sąd poczynił ustalenia faktyczne w zakresie połączeń telefonicznych (s. 13 uzasadnienia);
6. art. 174 k.p.k. przez dokonywanie ustaleń faktycznych w sprawie, w szczególności w zakresie przebiegu zdarzenia ujawnionego na monitoringu, połączeń telefonicznych, w oparciu o notatki urzędowe, z pominięciem zeznań świadków; nadto, posługiwanie się notatkami urzędowymi (k. 10 uzasadnienia) dla zastąpienia w tym zakresie zeznań pokrzywdzonych przy dokonywaniu ustaleń faktycznych w sprawie;
7. art. 394 § 1 i 2 k.p.k. poprzez ujawnienie bez odczytywania dokumentów „...te wymienione w akcie oskarżenia...” (protokół rozprawy z dnia 24 stycznia 2019 r.), co powoduje, że pozostaje nieznanym jakie dowody z postępowania przygotowawczego zostały zaliczone w poczet materiału dowodowego m.in. czy zostały do tego materiału zaliczone notatki urzędowe, a więc na podstawie jakich dowodów i w jakim zakresie Sąd poczynił ustalenia faktyczne w sprawie.

Skarżący zarzucił nadto błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku mający wpływ na jego treść i wyrażający się w stwierdzeniu, że oskarżony M. M. kierował wykonaniem napadu rabunkowego na M. D. i M. T.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego, ewentualnie uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelację od powyższego wyroku wniosła także obrońca oskarżonej J. M., zarzucając obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

1. art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. i art. 424 k.p.k. polegającą na arbitralnej i noszącej cechy dowolności ocenie dowodów przejawiającej się w braku rozważenia, z uwzględnieniem zasad logicznego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wszystkich istotnych dla rozstrzygnięcia okoliczności przemawiających na korzyść i na niekorzyść oskarżonej oraz brak wyczerpującego i logicznego umotywowania w uzasadnieniu orzeczenia jak również formalnego i tylko pobieżnego odniesienia się do dowodów;
2. art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. przez dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie z pominięciem istotnych okoliczności, ujawnionych w toku przewodu sądowego, dokonanie ustaleń, które nie są rezultatem analizy całokształtu materiału dowodowego, dokonanie ustaleń faktycznych w sprawie w oparciu o dowody nie ujawnione w toku przewodu sądowego;
3. art. 6 k.p.k., polegającą na oparciu ustaleń faktycznych o winie oskarżonej na jej wyjaśnieniach złożonych w dniu 11 grudnia 2014 r. w stanie uniemożliwiającym realizację prawa do obrony z uwagi na szczególne okoliczności jej zatrzymania przez funkcjonariuszy Policji;
4. art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego i niewyjaśnianie istotnych dla sprawy okoliczności,
5. art. 4 k.p.k. i art. 9 k.p.k. i art. 366 k.p.k. i art. 410 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 1-5 i art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie przeprowadzenia postępowania

dowodowego i niewyjaśnianie istotnych dla sprawy okoliczności, a w szczególności oddalenia wniosków dowodowych obrońcy;

6. zasady bezpośredniości wyprowadzonej z art. 174 k.p.k. i a *contario* art. 391 - 395 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k.,
7. art. 394 § 1 i 2 k.p.k.
8. art. 4 w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. poprzez pomijanie ujawnionych na rozprawie okoliczności dotyczących zasadności stosowania instytucji opisanej w art. 19 § 2 k.k. lub 283 k.k.,

a w konsekwencji naruszenia powyższych przepisów - błąd w ustaleniach faktycznych, polegający w szczególności na przyjęciu, że oskarżona popełniła zarzucany jej aktem oskarżenia czyn.

Nadto obrońca oskarżonej J. M. zarzuciła obrazę prawa materialnego, tj. art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k., a alternatywnie podniosła także zarzut rażącej niewspółmierności kary, wnosząc w konsekwencji o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonej od zarzucanego jej czynu, ewentualnie o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez zmianę kwalifikacji prawnej czynu zarzucanego oskarżonej na art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 278 § 1 k.k. i wymierzenie kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia z warunkowym zawieszeniem jej wykonania z uwagi na zmiany w życiu oskarżonej dokonane po 2014 r., dotychczasową niekaralność i jej warunki osobiste powodujące, że każda inna kara byłaby nadmiernie surowa, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Wyrokiem Sądu Okręgowego w W. z dnia 23 stycznia 2020 r., sygn. IX Ka (...), zaskarżony wyrok w odniesieniu do M. M. i J. M. został utrzymany w mocy.

Od tego wyroku kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nie rozważeniu oraz niedostatecznym rozważeniu przez Sąd Okręgowy zarzutów postawionych w apelacji obrońcy M. M., tj. obrazy art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k., art. 4 k.p.k. w zw. z art. 424 k.p.k., art. 366 k.p.k. i art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k., art. 174 k.p.k., art. 394 § 1 i 2 k.p.k.

oraz błędu w ustaleniach faktycznych oraz braku podania istotnych i pełnych przyczyn uznania za bezzasadne powyższych zarzutów apelacji, w szczególności:

a. nie rozważeniu w pełni okoliczności podniesionych w apelacji, co do wiarygodności wyjaśnień P. K. oraz wzajemnie wykluczających się zeznań świadków i wyjaśnień oskarżonych, w tym przede wszystkim nie poddanie rzetelnej ocenie niekonsekwencji i niespójności wyjaśnień P. K., ich sprzeczności z zeznaniami pokrzywdzonych, a także odmiennych relacji samych pokrzywdzonych; nie poddanie rzetelnej ocenie zeznań świadków K. S., J. P., A. S., T. K., dla dokonania oceny wiarygodności relacji P. K.,

b. nie poddaniu wnikliwej ocenie zeznań świadków w sprawie, w szczególności M. D., M. T., K. S., J. P., A. S., T. K. w świetle całokształtu wzajemnych zeznań świadków oraz wyjaśnień P. K. i okoliczności zdarzenia, dla dokonania właściwej i rzetelnej oceny wiarygodności relacji P. K.,

c. dokonaniu całkowicie odmiennej oceny zarzutów apelacji oskarżonego T. N. i M. M. naruszenia prawa procesowego, w szczególności art. 7 k.p.k. oraz błędów w ustaleniach faktycznych, w szczególności w zakresie oceny wyjaśnień P.K. i zeznań pokrzywdzonych, co czyni uzasadnienie niespójne i wewnętrznie sprzeczne, zaś wyrok wadliwym;

2. art. 435 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy uznanie przez sąd odwoławczy zasadności apelacji wniesionej przez osk. T. N. z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu m.in. naruszenia art. 7 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych, i uchylenie orzeczenia w zakresie dotyczącym T. N., nakazywało z urzędu uchylenie orzeczenia Sądu I instancji również wobec skazanego M. M., wobec zaistnienia przesłanki tożsamości względów za uchyleniem przemawiających - wyniku oceny podstawy skazania współoskarżonych w tym procesie tj. wartości dowodowej, w szczególności wyjaśnień P. K. oraz zeznań świadków, m.in. pokrzywdzonych i K. S.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o uwzględnienie w całości kasacji na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k. i uchylenie orzeczeń Sądów obu instancji oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego

rozpoznania Sądowni Okręgowemu w W., względnie - przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania - o uniewinnienie skazanego.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie.

Powyższy wyrok został również zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanej J. M., która zarzuciła naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia tj.:

1. art. 433 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegające na nierozważeniu oraz niedostatecznym rozważeniu przez Sąd Okręgowy zarzutów postawionych w apelacji obrońcy J. M.;
2. naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy złożonego w treści apelacji oraz uszczegółowionego na rozprawie w dniu 15 stycznia 2020 r., a dotyczącego świadka M. M., zgodnie z uprzednio złożonym wnioskiem dowodowym w postępowaniu przed Sądem I instancji na piśmie z dnia 3 lipca 2017 r.;
3. naruszenie przepisu prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 435 k.p.k. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji gdy uznanie przez sąd odwoławczy zasadności apelacji wniesionej przez osk. T. N. z przyczyn wskazanych w uzasadnieniu m.in. naruszenia art. 7 k.p.k., błędu w ustaleniach faktycznych, i uchylenie orzeczenia w zakresie dotyczącym T. N., nakazywało z urzędu uchylenie orzeczenia sądu pierwszej instancji również wobec skazanej J. M. i M. M., wobec zaistnienia przesłanki tożsamości względów za uchyleniem przemawiających — wyniku oceny podstawy skazania współoskarżonych w tym procesie tj. wartości dowodowej wyjaśnień P.K. oraz zeznań świadków, m.in. pokrzywdzonych i K. S.
4. naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. poprzez sporządzenie uzasadnienia w sposób sprzeczny z wytycznymi tych przepisów;
5. naruszenia prawa materialnego, a mianowicie art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k. poprzez przypisanie J. K. pomocnictwa w rozboju, w sytuacji ekscesu oskarżonego K., polegającego na użyciu przemocy wobec

pokrzywdzonych i doprowadzenie ich do stanu bezbronności poprzez związanie.

Ponadto, działając z ostrożności procesowej, w przypadku braku podzielenia powyżej wskazanych zarzutów dotyczących naruszeń prawa, mających istotny wpływ na treść orzeczenia Sąd II instancji, obrońca zarzuciła naruszenie przepisów prawa, mające istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 433 § 1 i § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., polegające na nierozważeniu oraz niedostatecznym rozważeniu przez Sąd Okręgowy zarzutu dotyczącego naruszenia art. 18 § 2 k.k. w zw. z art. 280 § 1 k.k.

W konsekwencji skarżąca wniosła o uwzględnienie kasacji na posiedzeniu jako oczywiście zasadnej, uchylenie wyroków Sądów obu instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w W., względnie - przy uznaniu oczywistej niesłuszności skazania - o uniewinnienie skazanej.

W pisemnej odpowiedzi na kasację prokurator wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacje obrońców skazanych były oczywiście bezzasadne. Wobec faktu, że podniesione w nich zostały w większości tożsame zarzuty, zasadne stało się ich łączne omówienie.

Wbrew twierdzeniom skarżących, nie doszło w niniejszej sprawie do naruszenia standardów rzetelnej kontroli instancyjnej, ani też określonej w art. 435 k.p.k. reguły *gravamen commune*. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia obrazowały, że badanie zarzutów apelacji obrońców M. M. i J. M. cechowało się dużym stopniem wnikliwości i staranności. Żadnej podniesionej kwestii Sąd II instancji nie pominął ani nie zmarginalizował, wykazując w powody, dla których argumentacji środków odwoławczych i przytoczonych w nich zarzutów nie można było zaaprobować. To uzasadnienie stanowi obiektywne źródło informacji o sposobie rozumowania Sądu odwoławczego i dowodzi realizacji ustawowych powinności. Prawdliwość wywiązania się przez ten Sąd z funkcji kontrolnej nie może być natomiast oceniana przez pryzmat oczekiwań apelujących. Powyższy wniosek skutkował uznaniem, że choć formalnie w kasacjach wskazane zostały

uchybień w postępowaniu odwoławczym, w istocie zamysłem autorów było koncentrowanie się na dalszej polemice z dokonaną przez Sąd I instancji oceną dowodów, a w konsekwencji również poczynionymi ustaleniami w zakresie sprawstwa skazanych. Dowodziło to niespełnienia przez nadzwyczajne środki zaskarżenia określonych ustawowo wymagań (art. 519 i 523 § 1 k.p.k.) i przesądzało o uznaniu ich oczywistej bezzasadności.

Kontestowana apelacyjnie ocena materiału dowodowego nie tylko została w prosty sposób przez Sąd odwoławczy zaakceptowana, lecz niezbędne dowody poddane były ponownej analizie w aspekcie sformułowanych w środkach odwoławczych zarzutów. Odnieść to należy zarówno do wyjaśnień P. K., które jako dowód z pomówienia poddane zostały szczególnie wnikliwej weryfikacji, wyjaśnień J. M., ocenionych z uwzględnieniem całokształtu uwarunkowań, w których były one składane, jak i relacji pochodzących od pozostałych osobnych źródeł dowodowych. Sąd Okręgowy w sposób logiczny wyjaśnił, dlaczego ostateczna kompleksowa ocena wartości procesowej tego materiału nie mogła być inna od tej, której w zakresie sprawstwa skazanych dokonał Sąd I instancji. W konsekwencji nie stwierdził uchybień w sferze swobodnego uznania sędziowskiego (art. 7 k.p.k.), jak i dekodowania wątpliwości, o których mowa w art. 5 § 2 k.p.k., a także powinności wszechstronnej oceny materiału dowodowego (art. 410 k.p.k.). Odniośł się również w sposób wyczerpujący do braku potrzeby uzupełniania tego materiału w postulowanym przez obrońców skazanych zakresie, natomiast oddalając wnioski dowodowe obrońców na rozprawie odwoławczej (k. 2335, t. XII), stosowanie tę decyzję umotywował, poddał także kontroli rzetelność sporządzanego przez Sąd I instancji uzasadnienia wyroku (art. 424 § 1 k.p.k.).

Chybiony był zarzut nienależytego zbadania podnoszonego w środku odwoławczym naruszenia art. 174 k.p.k., skoro Sąd Okręgowy nie tylko, że poświęcił mu stosową uwagę, lecz - co więcej – przyznał rację obrońcy skazanego M.M., konstatując, że rzeczywiście doszło w tej mierze do obrazu powyższego przepisu poprzez odwołanie się przez Sąd I instancji do notatek urzędowych i zastąpienie nimi zeznań funkcjonariuszy Policji. Przedstawił jednak rzeczową argumentację wskazującą na to, że to uchybienie nie spełniało określonego w art. 438 pkt 2 k.p.k. kryterium wpływu na treść orzeczenia i nie mogło skutkować

uwzględnieniem apelacji. Okoliczność, która miała podlegać udowodnieniu została bowiem ustalona na podstawie innych źródeł dowodowych. Podnoszona kwestia zaniechania przesłuchania z urzędu w charakterze świadków K. W. i D. S. na okoliczność dokonanych oględzin zapisu monitoringu także podlegała stosownej weryfikacji (pkt 4).

Nie mają racji autorzy kasacji wskazując, że rozpoznanie apelacji w odniesieniu do T. N. i w konsekwencji uchylenie wyroku w części dotyczącej tego oskarżonego skutkować powinno na podstawie art. 435 k.p.k. wydaniem tej samej treści orzeczenia także wobec M. M. i J. M. Wątpliwości w zakresie oceny materiału dowodowego odnoszącego się do sprawstwa T. N. w zakresie zarzucanego mu czynu i stwierdzone w tymże materiale braki nie dotyczyły w żadnym stopniu skazanych, co również było przedmiotem pisemnych motywów zaskarżonego wyroku.

Nie pozostała poza zakresem uwagi Sądu odwoławczego także i podniesiona w apelacji obrońcy J. M. kwestia naruszenia prawa materialnego poprzez nieprawidłową subsumpcję prawną działania skazanej. W tym zakresie Sąd ten nie ograniczył się do samej akceptacji ustaleń zawartych na s. 27-29 uzasadnienia Sądu I instancji, lecz dokonał ponownej oceny poczynionych ustaleń pod kątem realizacji znamion pomocnictwa do rozboju (pkt. 8), słusznie dostrzegając niekonsekwencję apelującej, wykorzystującej do oceny prawnej zachowania skazanej treść kontestowanych uprzednio wyjaśnień.

Reasumując, autorzy kasacji nie wykazali wystąpienia w zaskarżonym wyroku uchybień określonych w art. 523 § 1 k.p.k. Poza nominalnym wskazaniem na wadliwość kontroli instancyjnej, dążyli w istocie do niedopuszczalnego na tym etapie jej zdublowania. Implikacją takiej oceny zarzutów kasacyjnych, wobec niestwierdzenia podstaw wskazanych w art. 536 k.p.k., było oddalenie kasacji w trybie art. 535 § 3 k.p.k. jako oczywiście bezzasadnych. Skazani, zgodnie z art. 633 w zw. z art. 634 w zw. art. 637a k.p.k., zostali obciążeni kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.

